

Iubiți credincioși,

În Isus, Fiul lui Dumnezeu și om ca și noi, bucuria se manifestă mai cu seamă prin prezența Spiritului Sfânt care îl face cunoscut ca și Consacratul, Unsul lui Dumnezeu. „*Spiritul lui Dumnezeu este asupra mea pentru că Domnul m-a uns ca să binevestesc*” (Isaia 61,1.) Încă de la începutul ministerului (serviciului) său în Galileia, lasă să se vadă bucuria mărturiei sale. Ministerul, misiunea lui Isus constă în a duce vestea cea bună săracilor, să vindece pe cei cu inimile zdrobite, să propovăduiască celor robiți slobozire și celor prinși în război libertate. Aceeși misiune o avem și noi, fiecare în parte, abilitați fiind prin sacramentul botezului și a mirungerii, când am primit prin triplu har de a fi împreună cu Cristos, preoți, regi și profeți, de a anunța și mărturisi Evanghelia, vestea cea bună între săracii de astăzi; și săracii de astăzi sunt aceia al căror valori sunt mult mai joase decât cele morale.

Și Sfântul Pavel ne invită la bucurie, bucurie ce izvorăște din rugăciune: „*Fraților, fiți mereu plini de bucurie, rugați-vă neîncetat, și în orice împrejurare aduceți mulțumită*” (I Tes. 5,16). Bucuria se hrănește, evident, din rugăciune, dar rugăciunea trebuie înțeleasă ca și o convorbire cu Dumnezeu, nu o alăturare de formule mai mult sau mai puțin învățate pe de rost, ci un dialog cu Dumnezeu Întreit, adică cu Tatăl, prin Fiul și în Spiritul Sfânt. Iată de ce apostolul Pavel spune „nu stingeți Spiritul” (I Tes. 5,16). Numai în Spiritul, ca fii ai lui Dumnezeu ne putem adresa Tatălui ceresc.

Sărbătoarea de astăzi ne prezintă persoana unui mare mărturisitor. Acest mărturisitor este Ioan Botezătorul, Înaintemergătorul lui Isus Cristos și este numit așa chiar de evanghelistul Ioan: „*Acesta a venit ca mărturie*”.

Sfântul Ioan este un mărturisitor mai aparte din multe motive, dar mai ales pentru că este mărturisitorul Adevărului. Atunci când a fost întrebat despre el, despre rolul lui, răspunde că el : nu este Lumina, nu este Cristos, nu este Ilie, nu este profetul; el este numai mărturisitorul Adevărului, nu este mirele, el este doar prietenul mirelui și, în sfârșit, nu este Cuvântul, ci numai vocea: „*Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: pregătiți calea Domnului*” (Io. 1,23).

Ioan mărturisește cu bucurie Adevărul. Ar fi putut să uzurpe rolul lui Mesia și alții ar fi crezut în el, dar el nu se hazardează nici măcar să se gândească la acest lucru: „Eu sunt glasul”. Lecția cea mai mare pe care ne-o dă acest mărturisitor, nouă celor care suntem

Schita predica la Sarbatoarea Sfantul Ioan Botezatorul

Scris de Pr.Olimpiu Todorean
Duminică, 03 Ianuarie 2010 00:14 -

chemați să fim mărturisitori, este această mărturie a Adevărului, o mărturie ce trebuie dată cu curaj și bucurie. Și noi suntem chemați să fim „glasul”. Dar nu un glas ca oricare altul; nu o voce ca cea de astăzi care se aude pe dealuri, voce ce se aude în piețe, pe străzi, în ziare; nu o voce care intră în casele noastre prin intermediul televizoarelor ce adesea te invită să fii mereu împotriva altora sau a unui lucru, pentru a te indigna, a protesta, a fi violent, a urî; și, în sfârșit, nu o voce care te invită la căutarea plăcerii, a câștigului imediat, indiferent prin ce mijloace. Este o voce, un „glas”, ce ne cheamă să pregătim calea unicului Cuvânt demn să fie ascultat, calea lui Cristos care rămâne pe vecie Unicul Mântuitor al lumii.

Noi, creștinii de azi, suntem chemați la această mărturie, chiar dacă vocea noastră riscă să fie, în zgomotul asurzitor al lumii, un „glas divers”, un glas care are curajul de a denunța „practicabilitatea” anumitor căi, chiar dacă sunt din ce în ce mai frecventate, pentru a ajunge la mântuire.

Minciuna, violența, nedreptatea, corupția, nu pot decât să conducă omul într-o cursă obositoare și fără capăt. Atâta timp cât omul continuă să meargă pe strada avidității, egoismului, a „măștii”, a înșelăciunii, este imposibil, nu numai puțin probabil, să-l găsească pe Dumnezeu. Așa cum nu a contat nici pentru Ioan Botezătorul, nu contează nici pentru noi dacă vocea noastră continuă să răsună în pustiul indiferenței, ostilității preconcepute a sarcasmului vulgar. Ceea ce contează este că adevărul trebuie spus mereu cu bucurie, dincolo de neacceptare sau de insucces. Autenticul profet este, și rămâne mereu, în pericolul de a fi impopular și neactual, dar știe că acesta este prețul cu care se plătește pentru Adevăr; un adevăr care ne va elibera, așa cum ne-o promite Isus în cap. 8, 32 și așa cum a repetat și biserica însăși după al II-lea Conciliu Vatican, oferind adulților un catehism intitulat *„Adevărul vă va face liberi”*.
. Amin.